Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
25 Μαρτίου, 2019

Διπλή

Δύσκολο το πρόβλημα.

Να εξαντλεί ο άνθρωπος τη μεταφυσική του αναζήτηση μόνο στο ενδεχόμενο του θανάτου. Του τέλους της ζωής.

Μένουμε έξω από τη ζωή λοιπόν.

Στο «χώρο» του μεταθανάτιου αγνώστου.

Να είναι ο Θεός για τον άνθρωπο, όχι ζωής χορηγός. Ούτε πηγή πλούτου ζωής. Μα πέρα από εμάς. Άσχετος με τη ζωντανή αίσθηση. Τη φύση και το κάλλος της.

Να μη διανοείται ο άνθρωπος, ότι μπορεί ο Θεός να έχει οποιαδήποτε σχέση με την έκπληξη της ομορφιάς. Τα χρώματα. Τα αρώματα. Τις γεύσεις. Την αφή. Τη χαρά της μουσικής.

Έτσι η πίστη ταυτίζεται με την αποτυχία.

Τον παρακαλούν, ουσιαστικά, να φύγει από των «ορίων αυτών». Ν' απομακρυνθεί από τη ζωή τους. Να πορευθεί σ' άλλους δρόμους. Σε διαφορετικούς κόσμους.

Να τους αφήσει ήσυχους.

Έτσι ο άνθρωπος αδύναμος, ασθενής, υποταγμένος στη φθορά και την αθλιότητα αδυνατεί να σταθεί μπροστά στα καθημερινά γεγονότα. Να προσεγγίσει με ειλικρίνεια το αθέατο βάθος τους. Να οδηγηθεί σε σωτήριους προβληματισμούς. Να προχωρήσει θετικά.

Παθαίνει πνευματική τύφλωση. Ηθική παραλυσία. Κάθε σύνδεσμος επικοινωνίας του με τον ουρανό έχει καταστραφεί.

Νόημα ζωής; Κανένα.

Ζητούνται άνθρωποι λοιπόν. Της πίστης. Της αγάπης. Για να κρατήσουν, σαν άλλος Άτλαντας, τη γη μας στους ώμους τους.

Χρειάζονται οι σιωπηλοί και δυνατοί εκείνοι αχθοφόροι της αγάπης. Που θα μεταφέρουν στο Χριστό τον ταλαίπωρο και τόσο δοκιμασμένο στο φλογισμένο καμίνι της παραλυσίας άνθρωπο του σήμερα.

Γενναία η πράξη τους. Σημαδεύει την ανθρώπινη ιστορία.

Η δύναμη της αγάπης θα πυρώσει τη θέλησή τους. Θα γίνει σηματοδότης, ρίχνοντας στα σκοτάδια των εποχών, έξω από τους ανεμοστρόβιλους και τις τραγωδίες της ιστορίας, δίπλα στα αιμόφυρτα ναυαγισμένα ανθρώπινα κορμιά την ελπίδα. Της ζεστής και τόσο ανθρώπινης παρουσίας τους.

Η αγάπη τούτη είναι δύναμη που στηρίζει τις ανθρώπινες κοινωνίες.

Ο χυμός της ζωής, που περνά ασίγαστα μέσα στον κορμό της ανθρωπότητας, για να την κρατεί όρθια. Ανίκητη.

Ποια ήταν τα γνωρίσματα της αγάπης εκείνων των σιωπηλών, πρόθυμων, αγνώστων Κυρηναίων, των οποίων η αποφασιστικότητα κι η πίστη έγιναν δροσιά; Χαρά; Δύναμη; Ελπίδα;

Ασφαλώς η (σωστή) αγωνία. Η σιωπή. Η στροφή τους προς το Θεό.

Έτσι, μεταβάλλεται το μαρτύριο σε ανεξάντλητη πηγή ευτυχίας.

Τι απομένει σ' εμάς; Μα να τους θαυμάσουμε.Και να τους μιμηθούμε.

Διπλή γιορτή σήμερα. Εκεί μας οδηγούν. Ευαγγελισμός σωτηρίας. Μα και ελευθερίας.

Ας προβληματιστούμε λοιπόν.

+ο π.Γ.

“Καταγώγιον ξενισμού”

Η όλη δογματική διδασκαλία για την Παρθένο Μαρία μπορεί να συνοψιστεί σ’ αυτά τα δύο ονόματά της: Θεοτόκος και Αειπάρθενος. Και τα δύο αυτά ονόματα έχουν την επίσημη έγκριση της Καθολικής Εκκλησίας, μια οικουμενική πραγματική έγκριση. Η εκ Παρθένου Γέννηση μαρτυρείται με σαφήνεια μέσα στην Καινή Διαθήκη και υπήρξε ανέκαθεν ένα αναπόσπαστο τμήμα της Καθολικής παραδόσεως. «Σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου» είναι μια φράση του Συμβόλου της Πίστεως. Δεν είναι απλώς μια δήλωση του ιστορικού γεγονότος. Είναι ακριβώς μια σπουδαία ομολογία πίστεως. Ο όρος «Αειπάρθενος» έγινε επίσημα δεκτός από την Ε΄ Οικουμενική Σύνοδο (553). Και το «Θεοτόκος» είναι κάτι περισσότερο από ένα όνομα ή ένας τιμητικός τίτλος. Είναι μάλλον ένας δογματικός ορισμός – μέσα σε μια λέξη. Υπήρξε η λυδία λίθος, ο γνώμονας της ορθής πίστεως και ένα διακριτικό σημείο της Ορθοδοξίας πριν ακόμη από τη Σύνοδο της Εφέσου (431). Ήδη ο αγ. Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός προειδοποιεί τον Κλειδόνιο: «αν κανείς δεν αναγνωρίζει τη Μαρία ως Θεοτόκο, αποξενώθηκε από το Θεό». Πραγματικά, το όνομα αυτό το χρησιμοποιούσαν ευρύτατα οι Πατέρες του Δ’ αιώνα και ίσως ακόμη το χρησιμοποιούσαν τον Γ’ αιώνα

Ήταν ήδη μέρος της παραδόσεως της Εκκλησίας, όταν το αντέκρουσε και το απαρνήθηκε ο Νεστόριος και οι οπαδοί του. Η λέξη δεν απαντάται στην Αγία Γραφή, όπως και ο όρος “ομοούσιος”. Αλλ’ ασφαλώς η Εκκλησία δεν καινοτόμησε, ούτε στη Νίκαια ούτε στην Έφεσο. Μια «μη αγιογραφική» λέξη χρησιμοποιήθηκε, για να εκφράσει ακριβώς και να προστατεύσει την παραδοσιακή πίστη και κοινή πεποίθηση των αιώνων. Είναι, φυσικά, αλήθεια, ότι η Γ’ Οικουμενική σύνοδος ενδιαφέρθηκε κυρίως για το Χριστολογικό δόγμα και δε διαμόρφωσε καμμιά ιδιαίτερη διδασκαλία για την Παρθένο Μαρία. Αλλά γι΄ αυτόν ακριβώς τον λόγο ήταν πραγματικά αξιοσημείωτο το ότι ένας Μαριολογικός όρος έπρεπε να επιλεγεί και να προβληθεί ως η ύψιστη απόδειξη της Χριστολογικής ορθοδοξίας κατά τη συζήτηση του Χριστολογικού δόγματος. Ήταν πραγματικά μια λέξη-κλειδί σ’ ολόκληρη τη Χριστολογία. «Αυτό το όνομα», λέει ο αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός, «περιλαμβάνει ολόκληρο το μυστήριο της Σαρκώσεως» . (π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ)

Η Παναγία και ο λαός

Ρωμηοσύνη και Ορθοδοξία είναι ένα πράγμα. Για να μην πάρω τους πολύ παληούς, παίρνω δυό τρεις από εκείνους που αγωνισθήκανε για την ελευθερία της Ελλάδας, που όποτε μιλάνε για τη λευτεριά, μιλάνε και για τη θρησκεία. Ο Ρήγας Φεραίος λέγει: " να κάνουμε εναν όρκο απάνω στο Σταυρό". Ένα άλλος ποιητής γράφει: " Για της πατρίδας την ελευθερία, για του Χριστού την πίστη την αγία, γι' αυτά να ζήσω πολεμώ…

Του Σολωμού η ψυχή είναι θρεμμένη με τη θρησκεία, γι' αυτό μοσκοβολούνε τα ποιήματά του από δαύτη. Κι αυτή τη μοσκοβολιά τη νιώθει κανένας στην Ημέρα της Λαμπρής, στη Δέηση της Μαρίας, στη Φαρμακωμένη, στον Ύμνο της Ελευθερίας.

Οι αγράμματοι ποιητές των βουνών, μέσα στα τραγούδια που κάνανε, και που [...] δε θα τα φτάξει ποτέ κανένας γραμματιζούμενος, μιλάνε κάθε τόσο για τη θρησκεία μας, για το Χριστό, την Παναγία, τους δώδεκα Αποστόλους, τους αγίους.

Η ρωμηοσύνη είναι ζημωμένη με την ορθοδοξία, γι' αυτό Χριστιανός κ' Έλληνας ήτανε το ίδιο. Από τότε που γινήκανε χριστιανοί οι Έλληνες, πήρανε στα χέρια τους τη σημαία του Χριστού και την κάνανε σημαία δική τους: Πίστη και Πατρίς! Ποτάμια ελληνικό αίμα χυθήκανε για την πίστη του Χριστού, από τα χρόνια του Νέρωνα και του Διοκλητιανού, έως τα 1838, που μαρτύρησε ο άγιος Γεώργιος ο εξ Ιωαννίνων. Ποιά άλλη φυλή υπόφερε τόσα μαρτύρια για το Χριστό; Αυτό το ακατάλυτο έθνος που έπρεπε να πληθύνει και να καπλαντίσει τον κόσμο, απόμεινε ολιγάνθρωπο, γιατί αποδεκατίσθηκε επί χίλια οχτακόσια χρόνια από φυλές χριστιανομάχες.

Αγιασμένη Ελλάδα! Είσαι αγιασμένη, γιατί είσαι βασανισμένη. Κι η κάθε γιορτή σου μνημονεύει κ' ένα μαρτύριό σου. Τα πάθη του Χριστού τα 'κανες δικά σου πάθη, τα μαρτύρια των αγίων είναι τα δικά σου μαρτύρια. Ο δικός σου ο κλήρος στάθηκε η πίκρα. Θλίβεσαι με τον Χριστό, θλίβεσαι με τη Παναγιά, μαρτυρά μαζί με τους μάρτυρες της πίστης, κι όλο ένα κλαίς σαν θρηνητικό τρυγόνι στα αγιασμένα μνημούρια που'ναι φυτρωμένα απάνω τους αγριόχορτα και φλυσκούνια. Πλην η θλίψη σου εσένα είναι κάποια θλίψη χαροποιά, γεμάτη ελπίδα κι αθανασία. "Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασία πλήρης" κατά τον Σολομώντα. Αυτό είναι το "χαροποιόν πένθος", η "χαρμολύπη" που λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος. Είναι η αληθινή χαρά που ξαγοράζεται μονάχα με τον πόνο. (Φώτης Κόντογλου)

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του "Πυρσού" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760